

Susanne wil samen werken aan een beter leven

“Missie is voor mij een bijdrage leveren aan een betere wereld,” zegt missionair werker Susanne Beentjes. Zij is uitgezonden naar Tanzania door de Sociëteit voor Afrikaanse Missiën (SMA) met financiële steun van de Week Nederlandse Missionaris (WNM). Susanne wil zich inzetten voor kwetsbare jongeren.

Ruim een jaar leeft Susanne (34) met haar achtjarige zoon Jacob in Mwanza aan het Victoriameer. De mogelijkheid om als lekenmissionaris door de SMA te worden uitgezonden naar Tanzania ziet zij als een tweede kans om ‘eindelijk dat te doen waarvoor ze naar Afrika wilde gaan’: samen met de lokale bevolking werken aan een beter leven. Na haar studie internationale gezondheidszorg (International Public Health) heeft zij al vijf jaar in Tanzania gewoond en gewerkt. In 2015 is zij naar Nederland teruggegaan, maar zij bleef terugverlangen naar het leven in Tanzania. Het uitgebreide voorbereidingstraject van de SMA gaf haar de tijd en de ruimte om te ontdekken of ‘lekenmissionaris zijn’ iets voor haar is. “Voor mij vielen alle puzzelstukjes samen,” zegt Susanne nu. “Diep van binnen verlangde ik al naar deze manier van leven en werken, maar ik herkende het nog niet en wist niet hoe ik dit moest vormgeven.”

Parels

Susanne werkt als coördinator van het Lulu-project dat in 2014 is opgestart. Lulu, dat parel in het Swahili betekent, ondersteunt jonge meiden in en rond Mwanza en stimuleert hen om hun talenten te ontdekken en te benutten, zelfverzekerd te zijn en kleine handeltjes op te zetten. Veel meisjes raken op jonge leeftijd zwanger en kunnen niet hun school afmaken. “Het Lulu-project biedt hun trainingen in sociale vaardigheden; ze leren omgaan met geld en voor zichzelf en hun kind te zorgen,” licht Susanne toe. “Zo ontdekken zij dat ze even waardevol zijn als een parel.” Twee keer per week komen de meiden samen. Drie mentoren begeleiden samen de tien groepen. “De mentoren zijn meiden die in het verleden zelf het eenjarig traject binnen het project hebben gevolgd. Zij hebben laten zien dat ze ervaren en gemotiveerd zijn om

hun kennis met anderen te delen.” Susanne begeleidt en coacht de mentoren: “Ik help hen om het zelf te doen.” Dat betekent voor haar luisteren, vragen stellen en feedback geven. “Dan zetten wij het samen in gang.”

Missie

Door ontmoetingen ontstaan nieuwe initiatieven. Zo kwam Susanne in contact met Esther, die docent gebarentaal is. Samen willen ze een groep starten voor dove en slechthorende vrouwen. Andere organisaties nodigen de mentoren van Lulu uit om bijvoorbeeld trainingen over zwangerschap te geven aan leerlingen op middelbare scholen. “Het zijn activiteiten die we vooraf niet hadden bedacht,” vertelt Susanne. “Er kunnen heel mooie dingen gebeuren wanneer je er met een open geest instapt en met respect voor elkaar. Deze missie voelt niet als werk.”

Gelijkgestemden

Op zondag treft Susanne de andere lekenmissionarissen en priesters van de SMA in de kerk en tijdens de gezamenlijke lunch. “Ik vind hier gelijkgestemden die vanuit dezelfde bezieling mensen willen steunen door het gesprek met hen aan te gaan, hen te motiveren en te verbinden en samen lokale projecten te starten,” vertelt Susanne enthousiast. De WNM ondersteunt haar uitzending. “En als ik een specifieke hulpvraag heb, kan ik de WNM altijd benaderen.” Zoals voor de coronanoodhulp die Susanne heeft gebruikt voor het aanschaffen van twee wastafels, zeep en dispensers voor de parochie. Een deel van het geld wil ze reserveren voor de ziektekosten van de Lulu-meiden. Het zontje van Lulu-mentor Teddy heeft door die steun de juiste zorg gekregen. “Het gaat nu weer goed met hem.”

Een van de jonge vrouwen van het Lulu-project

Moeilijk begaanbare wegen in de binnenlanden van Brazilië. Foto's: Week Nederlandse Missionaris

De WNM is het steuntje in de rug van mensen zoals pater Peter en Susanne. Dat doen we samen met u!